

Cauza C-752/22**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

9 decembrie 2022

Instanța de trimitere:

Korkein hallinto-oikeus (Finlanda) (Curtea Administrativă Supremă)

Data deciziei de trimitere:

2 decembrie 2022

Recurent:

EP

Cu participarea:

Maahanmuuttovirasto (Oficiul Național pentru Imigrație)

KORKEIN HALLINTO-OIKEUS [CURTEA ADMINISTRATIVĂ SUPREMĂ] Hotărâre interlocutorie [omissis]

[omissis]

Obiectul procedurii

Cerere de decizie preliminară adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”)

[omissis]

Obiectul procedurii și situația de fapt pertinentă pentru soluționarea litigiului

- 1 Recurentul este cetățean al Federației Ruse și a prezentat un pașaport emis de Federația Rusă, valabil până la 26 decembrie 2024. Recurentul este titularul unui

permis de ședere UE de rezident pe termen lung, pentru perioada 12 iulie 2019-12 iulie 2024, eliberat de Estonia.

- 2 Recurentul a fost deja expulzat la 9 februarie 2017 din Finlanda către Estonia. La acea dată, împotriva lui s-a dispus o interdicție de intrare în Finlanda pentru o perioadă de doi ani, și anume 8 februarie 2017-7 februarie 2019. Ulterior, la 16 martie 2017 și apoi, din nou, la 26 noiembrie 2018, recurentul a fost expulzat din Finlanda către Estonia; în acest context, împotriva sa s-a dispus o interdicție de intrare în Finlanda pentru o perioadă de doi ani, și anume 27 noiembrie 2018-27 noiembrie 2020. Anterior cazului din speță, la 8 iulie 2019, recurentul a fost din nou expulzat din Finlanda către Estonia și s-a dispus împotriva sa o interdicție de intrare în Finlanda pentru o perioadă de patru ani, și anume 8 iulie 2019-8 iulie 2023. La 16 noiembrie 2019, recurentul se afla din nou în Finlanda.
- 3 În Finlanda, recurentul a fost condamnat ca urmare a săvârșirii a două infracțiuni prevăzute de Legea privind străinii la pedeapsa amenzii pentru fiecare dintre acestea. De asemenea, el a fost condamnat pentru infracțiunea de conducere pe drumurile publice în stare de ebrietate în formă agravată și de conducere fără permis de conducere la pedeapsa închisorii de 80 de zile cu suspendare, precum și pentru încălcarea unei interdicții de intrare, pentru care i-a fost aplicată o amendă. Împotriva recurentului exista de asemenea suspiciunea săvârșirii infracțiunii de furt calificat, a încălcării unei interdicții de intrare, a săvârșirii infracțiunii de fals, a două infracțiuni de fals privind identitatea prin folosirea unui nume fals, a săvârșirii a două infracțiuni de conducere fără permis de conducere și a săvârșirii infracțiunii de conducere în stare de ebrietate în formă agravată.
- 4 În cadrul audierii sale din 18 noiembrie 2019 privind expulzarea în discuție, recurentul a declarat că se opune expulzării sale către Federația Rusă. În schimb, a fost de acord să fie expulzat în țara sa de reședință, Estonia. Recurentul a indicat că locuiește temporar în Finlanda și că lucrează la două întreprinderi din Finlanda. Potrivit declarației sale, recurentul nu are alte legături cu Finlanda. Recurentul a menționat că copilul său minor locuiește cu fosta sa parteneră în Estonia.
- 5 Maahanmuuttovirasto a dispus prin decizia în litigiu din 19 noiembrie 2019 expulzarea recurentului către țara sa de origine, Federația Rusă, arătând în motivare, printre altele, că recurentul pune în pericol ordinea publică și securitatea publică. Maahanmuuttovirasto a dispus împotriva recurentului o interdicție de intrare în spațiul Schengen pentru o perioadă de patru ani, începând din momentul la care acesta părăsește spațiul Schengen. Potrivit deciziei Maahanmuuttovirasto, recurentul nu a adus nicio dovadă pentru legăturile sale familiale din Estonia. Acesta nu deține nici un permis de ședere care să îi confere dreptul de lucru în Finlanda.
- 6 În aceeași zi, Maahanmuuttovirasto a început consultările cu Estonia privind o posibilă revocare a permisului de ședere. La 9 decembrie 2019, Estonia a comunicat că permisul de ședere al recurentului nu va fi revocat. La 9 decembrie 2019, Maahanmuuttovirasto a modificat interdicția de intrare dispusă împotriva

recurentului, în sensul aplicării sale numai în privința Finlandei. Recurentul a fost îndepărtat la 24 martie 2020 în Federația Rusă. Ulterior, la 8 august 2020 și la 16 noiembrie 2020, după ce intrase iarăși în Finlanda, a fost expulzat către Estonia.

- 7 Helsingin hallinto-oikeus [Tribunalul Administrativ din Helsinki] a respins prin hotărârea atacată acțiunea formulată de recurent împotriva deciziei Maahanmuuttovirasto din 19 noiembrie 2019.
- 8 Recurentul a solicitat Korkein hallinto-oikeus admiterea recursului și prin acțiunea formulată a solicitat anularea hotărârii Hallinto-oikeus și retrimiteră la Maahanmuuttovirasto pentru adoptarea unei noi decizii.

Principalele argumente ale părților

- 9 În acțiunea formulată la Korkein hallinto-oikeus (Curtea Administrativă Supremă), recurentul invocă faptul că a fost deja de trei ori expulzat din Finlanda către Estonia, unde a trăit aproape toată viața și unde i-a fost acordat un permis de ședere UE de rezident pe termen lung. A arătat că partenera sa și copilul său minor locuiesc în Estonia și că el are acolo un loc de muncă. Expulzarea sa în țara al cărei cetățean este, Federația Rusă, și interdicția de intrare în întreg spațiul Schengen au adus atingere întreținerii legăturilor pe care le-a stabilit în Estonia. El nu are niciun fel de legătură cu țara al cărei cetățean este. Recurentul s-a opus expulzării către țara al cărei cetățean este și interdicției dispuse împotriva sa de a intra în întreg spațiul Schengen. Interdicția de intrare în întreg spațiul Schengen l-a împiedicat să se întoarcă în Estonia. Decizia Maahanmuuttovirasto era eronată de la bun început. Această eroare nu a fost remediată prin aceea că Maahanmuuttovirasto a modificat la 9 decembrie 2019 interdicția de intrare în sensul aplicării acesteia numai în ceea ce privește Finlanda.
- 10 Maahanmuuttovirasto a arătat în fața Korkein hallinto-oikeus că legăturile recurentului cu Estonia, în privința cărora a făcut declarații contradictorii în diferite etape ale procedurii, nu au fost apreciate în temeiul Directivei privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (2003/109/CE), pentru că directiva nu s-a aplicat în acest caz. Potrivit articolului 3 din directivă, aceasta se aplică resortisanților țărilor terțe care au reședința legală pe teritoriul unui stat membru. Directiva nu definește separat reședința legală. Dacă reședința resortisanților țărilor terțe în Finlanda nu este legală în sensul acestei directive, pentru returnarea unei asemenea persoane se aplică Directiva privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (2008/115/CE – Directiva privind returnarea). Șederea recurentului în Finlanda nu poate fi considerată legală, deoarece la momentul sosirii sale în Finlanda exista o interdicție de intrare valabilă. Recurentul cunoștea faptul că șederea sa în Finlanda nu era legală și că nu îndeplinea condițiile de intrare și de ședere. Recurentul nici nu a solicitat un permis de ședere în Finlanda, după venirea sa în Finlanda cu un permis de ședere UE de rezident pe termen lung eliberat de un alt stat membru.

- 11 Maahanmuuttovirasto arată că potrivit articolului 22 alineatul (3) din Directiva privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, al doilea stat membru, în speță Finlanda, poate adopta o decizie de expulzare a resortisantului țării terțe de pe teritoriul Uniunii, numai în conformitate cu articolul 12 și cu garanțiile prevăzute la articolul respectiv, pentru motive întemeiate. În proiectul de lege (HE 94/2006 vp) privind transpunerea directivei se arată că motivul de expulzare prevăzut la articolul 149 alineatul (1) din Legea privind străinii se aplică rezidenților pe termen lung care au venit în Finlanda, dar care nu au obținut încă un permis de ședere pe termen lung pentru resortisanții țărilor terțe. Articolul 149 alineatul (4), introdus în Legea privind străinii ca urmare a directivei, se aplică numai cazurilor de expulzare a străinilor cărora Finlanda le-a eliberat un permis de ședere de rezident pe termen lung. Nici în lucrările pregătitoare ale legii nu se abordează chestiunea privind expulzarea unui cetățean al unei țări terțe căruia un alt stat membru i-a acordat statutul de rezident pe termen lung. În opinia Maahanmuuttovirasto, la transpunerea în ordinea juridică națională a directivei nu s-a ținut suficient seama de expulzarea rezidenților pe termen lung, astfel încât este necesară interpretarea Legii privind străinii.
- 12 Maahanmuuttovirasto a mai arătat că, potrivit Directivei privind returnarea, returnarea are loc în țara de origine sau într-o altă țară terță. Împotriva resortisantului unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală, care deține un permis de ședere eliberat de un alt stat membru, se adoptă o decizie de returnare în cazul în care persoana în cauză nu respectă obligația de a se întoarce pe teritoriul statului membru care i-a acordat permisul de ședere sau în cazul în care plecarea imediată a resortisantului unei țări terțe este necesară din motive de ordine publică sau de securitate publică. Întrucât recurentul a pus în pericol ordinea publică și securitatea publică, împotriva sa trebuie adoptată o decizie de returnare. Decizia de returnare poate viza numai returnarea într-o țară terță, iar nu într-un alt stat membru.

Dreptul național

- 13 Potrivit articolului 11 (121/2018) alineatul (1) din Legea privind străinii (301/2004)¹, condițiile de intrare a unui străin sunt, printre altele, ca împotriva acestuia să nu existe o interdicție de intrare în conformitate cu alineatul (1) punctul 4 și acesta să nu fie considerat un pericol pentru ordinea publică și securitatea publică în conformitate cu alineatul (1) punctul 5.
- 14 Potrivit articolului 148 alineatul (1) din Legea privind străinii, un străin poate fi expulzat, printre altele, în cazul în care nu îndeplinește condițiile pentru intrare stabilite la articolul 11 alineatul (1) în conformitate cu punctul 1 (1214/2013) al acestui alineat sau în cazul în care, potrivit punctului 8, condamnarea sa la pedeapsa închisorii sau alt motiv pertinent întemeiază suspiciunea că va săvârși o

¹ [omissis]

infraacțiune pentru care legea finlandeză prevede pedeapsa închisorii sau că va săvârși în mod repetat infracțiuni.

- 15 Potrivit articolului 148 alineatul (2) din Legea privind străinii, străinul care a intrat pe teritoriul național fără a deține un permis de ședere poate fi de asemenea expulzat în cazul în care, pentru șederea în Finlanda, ar fi necesară o viză sau un permis de ședere, însă ace(a)sta nu a fost solicitat(ă) sau acordat(ă).
- 16 Potrivit articolului 149 (565/2019) alineatul (4) din Legea privind străinii, străinul căruia i-a fost eliberat în Finlanda un permis de ședere UE de rezident pe termen lung poate fi expulzat numai în cazul în care reprezintă o amenințare directă și suficient de gravă pentru ordinea publică sau securitatea publică.
- 17 Potrivit articolului 149b (1214/2013) din Legea privind străinii, resortisantul unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală sau a cărei cerere de eliberare a unui permis de ședere a fost respinsă și care posedă un permis de ședere valabil eliberat de un alt stat membru al Uniunii Europene sau un alt permis de ședere trebuie obligat să plece neîntârziat de pe teritoriul acestui alt stat membru. Dacă resortisantul unei țări terțe nu respectă această obligație sau dacă plecarea sa imediată este necesară din motive de ordine publică sau de securitate publică, se dispune îndepărtarea sa.
- 18 Potrivit articolului 146a (1214/2013) din Legea privind străinii, prin „returnare” se înțelege procedura de îndepărtare în care un resortisant al unei țări terțe căruia i s-a interzis intrarea în țară sau împotriva căruia s-a dispus expulzarea, pleacă de bună voie sau este îndepărtat în: 1) țara de origine; 2) o țară de tranzit în conformitate cu un acord de readmisie încheiat de Uniune sau de Finlanda cu o țară terță; sau 3) o altă țară terță, în care resortisantul în cauză al unei țări terțe decide în mod voluntar să se întoarcă și în care acesta va fi acceptat.

Dispozițiile de drept al Uniunii relevante

Directiva Consiliului privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (2003/109/CE) [astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/51/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 1[1] mai 2011 de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului în vederea extinderii domeniului său de aplicare la beneficiarii de protecție internațională]

- 19 Potrivit articolului 1 litera (a), directiva stabilește condițiile de acordare și de retragere a statutului de rezident pe termen lung acordat de un stat membru resortisanților țărilor terțe care au reședința legală pe teritoriul său, precum și drepturile aferente. Potrivit literei (b) a acestui articol, directiva stabilește condițiile de ședere în alte state membre decât cel care a acordat statutul de rezident pe termen lung resortisanților țărilor terțe care beneficiază de statutul respectiv.

- 20 Potrivit articolului 2 litera (c), în sensul directivei „primul stat membru” înseamnă statul membru care a acordat pentru prima dată statutul de rezident pe termen lung unui resortisant al unei țări terțe. Potrivit literei (d) al aceluiași articol, în sensul directivei, „al doilea stat membru” înseamnă orice stat membru, altul decât cel care a acordat pentru prima dată statutul de rezident pe termen lung unui resortisant al unei țări terțe, în care respectivul rezident pe termen lung își exercită dreptul de ședere.
- 21 Potrivit articolului 3 alineatul (1), directiva se aplică resortisanților țărilor terțe care au reședința legală pe teritoriul unui stat membru.
- 22 Potrivit articolului 12 alineatul (1) din directivă, statele membre nu pot lua o decizie de expulzare a unui rezident pe termen lung decât dacă acesta reprezintă o amenințare reală și suficient de gravă pentru ordinea publică sau securitatea publică.
- 23 Potrivit articolului 12 alineatul (3) din directivă, înainte de a lua o decizie de expulzare a unui rezident pe termen lung, statele membre iau în considerare următoarele elemente:
- (a) durata șederii pe teritoriul lor;
 - (b) vârsta persoanei în cauză;
 - (c) consecințele pentru persoana în cauză și pentru membrii familiei sale;
 - (d) legăturile cu țara de reședință sau absența legăturilor cu țara de origine.
- 24 Potrivit articolului 14 alineatul (1) din directivă, un rezident pe termen lung dobândește dreptul de ședere pe teritoriul altor state membre decât cel care i-a acordat statutul de rezident pe termen lung, pentru o perioadă de peste trei luni, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentul capitol.
- 25 Potrivit articolului 15 alineatul (1) din directivă, în cel mai scurt timp și în cel mult trei luni de la intrarea sa pe teritoriul unui al doilea stat membru, rezidentul pe termen lung depune o cerere pentru permis de ședere la autoritățile competente din statul membru respectiv.
- 26 Potrivit articolului 22 alineatul (1) din directivă, până în momentul în care resortisantul unei țări terțe obține statutul de rezident pe termen lung, cel de-al doilea stat membru poate decide să refuze reînnoirea permisului de ședere sau să retragă permisul respectiv și să oblige persoana în cauză și pe membrii familiei acesteia, în conformitate cu procedurile din legislația internă, inclusiv de expulzare, prevăzute în legislația internă, să părăsească teritoriul respectiv, în următoarele cazuri:
- (a) pentru motive privind ordinea publică sau securitatea publică prevăzute la articolul 17;

(b) în cazul în care nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolele 14, 15 și 16;

(c) în cazul în care resortisantul unei țări terțe nu mai are reședința legală în statul membru în cauză.

- 27 Potrivit articolului 22 alineatul (2) din directivă, dacă cel de-al doilea stat membru adoptă una din măsurile prevăzute la alineatul (1), primul stat membru readmite imediat, fără formalități, pe rezidentul pe termen lung și pe membrii familiei acestuia. Cel de-al doilea stat membru informează pe primul stat membru cu privire la decizia luată.
- 28 Potrivit articolului 22 alineatul (3) din directivă, până în momentul în care rezidentul țării terțe obține statutul de rezident pe termen lung și fără a aduce atingere obligației de readmisie prevăzute la alineatul (2), cel de-al doilea stat membru poate adopta o decizie de expulzare a persoanei în cauză de pe teritoriul Uniunii, în conformitate cu articolul 12 și cu garanțiile prevăzute la articolul respectiv, pentru motive întemeiate privind ordinea publică sau securitatea publică. În acest caz, dacă adoptă decizia menționată anterior, cel de-al doilea stat membru se consultă cu primul stat membru. În cazul în care cel de-al doilea stat membru adoptă o decizie de expulzare a respectivului resortisant al țării terțe, acesta ia toate măsurile necesare pentru punerea în aplicare efectivă a deciziei respective. În acest caz, cel de-al doilea stat membru furnizează primului stat membru informațiile necesare referitoare la punerea în aplicare a deciziei de expulzare.
- 29 Potrivit articolului 26 primul paragraf din directivă, statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma acestei directive până la 23 ianuarie 2006.

Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (2008/115/CE, Directiva privind returnarea)

- 30 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din directivă, aceasta se aplică resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru.
- 31 Potrivit articolului 3 punctul 2 din directivă, „ședere ilegală” în sensul directivei înseamnă prezența pe teritoriul unui stat membru a unui resortisant al unei țări terțe, care nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile de intrare, astfel cum sunt stabilite la articolul 5 din Codul Frontierelor Schengen, sau alte condiții de intrare, ședere sau reședință în acel stat membru.
- 32 Potrivit articolului 3 punctul 3 din directivă, „returnare” în sensul directivei înseamnă procesul de întoarcere a unui resortisant al unei țări terțe – fie prin respectarea voluntară a unei obligații de returnare, fie prin aplicarea forțată a

acesteia – în țara de origine sau o țară de tranzit în conformitate cu acordurile comunitare sau bilaterale de readmisie sau alte acorduri sau o altă țară terță, în care resortisantul în cauză al unei țări terțe decide în mod voluntar să se întoarcă și în care acesta va fi acceptat.

- 33 Potrivit articolului 3 punctul 4 din directivă, „decizie de returnare” în sensul directivei înseamnă decizia sau orice alt act de natură administrativă sau judiciară prin care șederea unui resortisant al unei țări terțe este stabilită sau declarată ca fiind ilegală și prin care se impune sau se stabilește obligația de returnare.
- 34 Potrivit articolului 6 alineatul (1) din directivă, statele membre emit o decizie de returnare împotriva oricărui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor, fără a aduce atingere excepțiilor menționate la alineatele (2)-(5). Potrivit alineatului (2) al acestui articol, resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru și care posedă un permis de ședere valid sau o altă autorizație care conferă un drept de ședere, eliberate de un alt stat membru, li se cere să se întoarcă imediat pe teritoriul statului membru respectiv. În cazul nerespectării acestei cerințe de către resortisantul unei țări terțe, sau în cazul în care plecarea imediată a resortisantului unei țări terțe este necesară din motive de ordine publică sau de securitate națională, se aplică alineatul (1).
- 35 Potrivit articolului 7 alineatul (4) din directivă, în cazul existenței unui risc de sustragere, sau în cazul în care o cerere de permis de ședere a fost respinsă ca neîntemeiată în mod evident sau frauduloasă sau în cazul în care persoana în cauză prezintă un risc pentru ordinea publică, siguranța publică sau securitatea națională, statele membre pot să nu acorde un termen pentru plecarea voluntară sau pot să acorde o perioadă mai scurtă de șapte zile.

Necesitatea unei decizii preliminare

- 36 Obiectul procedurii de pe rolul Korkein hallinto-oikeus vizează chestiunea dacă Maahanmuuttovirasto poate expulza recurentul în Federația Rusă în conformitate cu procedura prevăzută de Directiva privind returnarea și poate dispune împotriva sa o interdicție de intrare valabilă pentru întreg spațiul Schengen, în loc să urmeze procedura prevăzută de Directiva privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung.
- 37 Este necontestat că recurentul posedă un permis de ședere pe termen lung pentru resortisanții țărilor terțe acordat de Estonia și că nu a solicitat un permis de ședere în Finlanda.
- 38 Este de asemenea necontestat că din cauza interdicțiilor de intrare în Finlanda dispuse anterior împotriva sa, la intrarea în Finlanda recurentul nu îndeplinește condițiile de intrare prevăzute la articolul 11 alineatul (1) punctul 4 din Legea privind străinii.

- 39 S-a mai arătat în plus că din cauza amenințării pentru ordinea publică și pentru securitatea publică, recurentul nu îndeplinește la sosirea în Finlanda condiția de intrare prevăzută la articolul 11 alineatul (1) punctul 5 din Legea privind străinii.
- 40 Maahanmuuttovirasto consideră că șederea recurentului în Finlanda a fost ilegală, motiv pentru care la expulzarea sa s-a aplicat procedura prevăzută de Directiva privind returnarea, iar nu procedura prevăzută la articolul 22 alineatul (3) și la articolul 12 din Directiva privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung. Întrucât recurentul a fost considerat a fi o amenințare pentru ordinea publică și siguranța națională, acesta a fost expulzat din Uniunea Europeană către țara al cărei cetățean este, fără a se ține seama de permisul de ședere pe termen lung pentru resortisanții țărilor terțe acordat de Estonia.
- 41 Obiectul procedurii este aprecierea chestiunii dacă într-o situație în care șederea recurentului în Finlanda a fost ilegală, în privința expulzării recurentului din Uniunea Europeană trebuie aplicată protecția consolidată împotriva expulzării, prevăzută de Directiva privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, având în vedere că acesta posedă un permis de ședere acordat de Estonia.
- 42 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din Directiva privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, directiva se aplică resortisanților țărilor terțe care au reședința legală pe teritoriul unui stat membru. Directiva stabilește, pe de o parte, condițiile pentru acordarea și retragerea acestui statut și a drepturilor aferente și, pe de altă parte, condițiile pentru șederea persoanelor cărora li s-a acordat acest statut în alte state membre decât cel care le-a recunoscut statutul de rezidenți pe termen lung în calitate de resortisanți ai țărilor terțe. Capitolul II din directivă cuprinde dispoziții privind statutul de rezident pe termen lung în primul stat membru, iar capitolul III, privind șederea în alte state membre. Potrivit articolului 22 alineatul (1) litera (c) din capitolul III din directivă, cel de-al doilea stat membru poate să expulzeze persoana care a dobândit în primul stat membru statutul de rezident pe termen lung în cazul în care nu mai are reședința legală în al doilea stat membru. Potrivit articolului 22 alineatul (3) din directivă, cel de-al doilea stat membru poate să dispună, în anumite condiții, expulzarea resortisantului unei țări terțe de pe teritoriul Uniunii, în conformitate cu articolul 12 și cu garanțiile prevăzute la articolul respectiv.
- 43 Din dispozițiile directivei nu rezultă în mod neechivoc modul în care articolul 3 alineatul (1) din directivă trebuie interpretat în situația din speță. Pe de o parte, șederea recurentului în Estonia este legală, iar datorită permisului de ședere pe termen lung pentru resortisanții țărilor terțe acordat de Estonia, a dobândit anumite drepturi stabilite în concret în directivă, printre altele, dreptul la protecție consolidată împotriva expulzării și, în anumite condiții, dreptul de ședere în alte state membre. Pe de altă parte, recurentul nu a solicitat în Finlanda un permis de ședere în conformitate cu această directivă, iar din cauza interdicției de intrare, dispusă în Finlanda împotriva sa, nu a îndeplinit condițiile de intrare, astfel încât șederea sa în Finlanda a fost ilegală.

- 44 Pentru cazul în care expulzarea recurentului trebuie apreciată în lumina Directivei privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, Korkein hallinto-oikeus face următoarele precizări referitoare la transpunerea directivei în ordinea juridică internă.
- 45 Actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma directivei trebuiau transpuse cel târziu la 23 ianuarie 2006. Potrivit modului de redactare, articolul 149 alineatul (4) din Legea privind străinii vizează numai străinii cărora Finlanda le-a acordat un permis de ședere pe termen lung pentru resortisanții țărilor terțe. Legea privind străinii nu prevede nicio procedură specială conform articolului 22 alineatul (3) din Directiva privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung pentru expulzarea din Uniunea Europeană a unui resortisant al unei țări terțe aflat în Finlanda și căruia un alt stat membru i-a acordat un permis de ședere pe termen lung pentru resortisanții țărilor terțe.
- 46 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene, în situațiile în care dispozițiile unei directive sunt necondiționate și suficient de precise din punctul de vedere al conținutului, particularii sunt îndreptățiți să le invoce în fața instanțelor naționale împotriva statului membru fie atunci când acesta nu a transpus această directivă în dreptul național în termenele stabilite, fie atunci când a efectuat o transpunere incorectă.
- 47 De asemenea, Korkein hallinto-oikeus dorește să știe dacă articolul 12 alineatele (1) și (3) și articolul 22 alineatul (3) din directiva menționată sunt necondiționate și suficient de precise din punctul de vedere al conținutului, încât să poată fi invocate împotriva unui stat membru de un resortisant al unei țări terțe.
- 48 Korkein hallinto-oikeus a acordat recurentului și Maahanmuuttovirasto posibilitatea să își prezinte punctul de vedere față de proiectul de trimitere preliminară.

Ordonanța Korkein hallinto-oikeus

- 49 Korkein hallinto-oikeus a hotărât să suspende procedura și să solicite Curții de Justiție în temeiul articolului 267 TFUE să pronunțe o decizie preliminară. Cererea de decizie preliminară este necesară soluționării procedurii de pe rolul Korkein hallinto-oikeus.

Întrebările preliminare

1) Directiva 2003/109/CE privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung se aplică expulzării de pe teritoriul Uniunii Europene a unei persoane care, în perioada de valabilitate a unei interdicții de intrare dispuse împotriva sa, a intrat pe teritoriul unui stat membru, astfel încât șederea sa în acest stat membru era ilegală potrivit dreptului național, și care nu a solicitat în acest

stat membru un permis de ședere, în condițiile în care un alt stat membru a acordat acestei persoane un permis de ședere pe termen lung pentru resortisanții țărilor terțe?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) Articolul 12 alineatele (1) și (3) și articolul 22 alineatul (3) din Directiva 2003/109/CE privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung sunt necondiționate și suficient de precise din punctul de vedere al conținutului, încât să poată fi invocate împotriva unui stat membru de un resortisant al unei țări terțe?

[*omissis*]

DOCUMENT DE LUCRU